

[Villemoes.]

mærkt. Tidligere kostede engelske og skotske kul nogenlunde det samme i London, i den store by ved Themsen, som cif dansk havn; det vil altså sige, at vor eksportindustri på det tidspunkt, hvad denne indkøbsartikel angik; lå på linie med den engelske industri. Nu er vi imidlertid blevet handicappet, fordi man har forhøjet prisen på eksportkul efter devalueringen. Jeg ved, at det høje ministerium har gjort forestillinger i den anledning, men det kan jo kun henstille. Enhver, der står frit, har lov til at forlange for sine ting, hvad han vil. Men som man formodentlig har forstået af, hvad jeg her har sagt, er det meget kedeligt, hvis det skal fortsætte med, at i det øjeblik den ene sælger forhøjer sine priser, forhøjer den anden sælger også sine, for så går det på samme ulykkelige måde, som tilfældet har været i efterhånden adskillige år.

Hvad angår den prisforhøjelse, som jeg sagde National Coal Board i England havde dikteret, og som man fortalte var regeringen uvedkommende, vil jeg sige, at dette forekommer mig noget mystisk, for vi ved dog, at arbejderregeringen i England, som har sit flertal i parlamentet bag sig, netop har vedtaget at nationalisere eller socialisere — eller hvad man nu vil kalde det — kulmineindustrien; så skulle det jo være mærkværdigt, om der var så lidt samarbejde mellem de forskellige regeringsfaktorer derovre, at man i eet kontor kunne foretage sig noget, uden at man også havde fået det at vide i det andet kontor.

Men lad nu det ligge — jeg ved, at ministeriet har opmærksomheden henvendt derpå. Det er i hvert fald for dansk eksport-erhverv en meget, meget slem ting, at det er sket. Jeg ved vel, det kender vi også herhjemme, at når for meget kommer ind under det offentlige, vil det ofte være sådan, at den fornødne kontakt ikke er tilstede; men det er da også den eneste undskyldning, man kan anføre for det, der er sket i England med hensyn til kulprisen. Det kan være, det kan rettes op, men i alt fald er det et ikke uvigtigt problem, for vi vil jo hellere end gerne — og har altid hellere end gerne villet — købe så meget som muligt hos vort store aftagerland mod vest.

Det er efter min mening simpelthen en nødvendighed nu efter devalueringen, at vi får slækket på visse ting, som har været inde under planøkonomiens rammer i de senere åringer, og derfor synes jeg, det er udmærket, at man nu ved ændringen af

denne lovgivning i alt fald får gjort en god begyndelse. Efter at England havde devalueret, var det efter min mening en absolut nødvendighed for dansk økonomi og erhvervsliv, at vi også devaluerede — der kunne for mig ikke være nogen som helst tvivl om, at vi, da den højtærede minister kom til rigsdagens grupper angående dette spørgsmål, måtte tiltræde hans forslag derom af hensyn til erhvervslivet her i landet. Det var jo ikke os, der ønskede det. Vi ved udmærket godt, at man længe har holdt igen på det område i England, og vi ved også, at den engelske finansminister til det sidste undlod at fortælle, at devalueringen ville komme. Heller ikke dette kommer os så meget ved. Vi havde efter min opfattelse ikke andet at gøre end at gå samme vej. Men når vi nu har gjort det, mener jeg, det ville være galt samtidig at opretholde planøkonomien som hidtil. Der ved ville vi nemlig løbe den risiko, at man fik begge systemers minusser, uden at plusserne ville vise sig. Derfor er den beslutning, som vi altså har tiltrådt, rigtig.

For mig er der ingen tvivl om, at det, at man har camoufleret inflationen i vore fattige vesteuropæiske lande og kørt frem med planøkonomi, netop har hindret den økonomiske ligevægt. Nu gælder det om at indrette erhvervslivet og valutapolitikken på den rigtige måde, og det synes jeg at det lovforslag, som vi her har til behandling, og som for lidt siden er vedtaget i det andet høje ting, skulle kunne danne grundlag for.

Vi har som bekendt en meget lang række ministerier. Jeg havde tænkt mig, at meningen dermed bl. a. skulle være, at vi kunne vente afgørelser fra ministerierne truffet hurtigst muligt, så at landets borgere skulle have mulighed for hurtigere at få besked, når der var et eller andet, der ønskedes svar på, end tilfældet tidligere har været. Jeg har desværre, kan jeg sige, i den sidste tid fået adskillige breve og udtalelser, hvori forskellige borgere beklager sig over den langsomme fremgangsmåde, der ofte anvendes. Jeg ved udmærket godt, hvor vanskeligt sligt er, men jeg vil håbe, at den højtærede regering, efterhånden som tiden skrider, vil forbedre dette forhold. Vi har nu et boligministerium, og det skulle vel netop være for at gøre det lettere på visse områder at få de bevillinger, der skal til, hvis man skal kunne opføre de boliger, som vi har så stor brug for, og som vi på grund af krigen har været bagud med alle disse år. Jeg har imidlertid fra en fabrikant